

kaj mu je bil tedaj rekel sin, ko ga je prijel radi Rezi-ke, s čim se je bil izgovoril.

»Za zabavo . . . za zabavo! Prokleta!«

Pričel je sam s seboj govoriti, ko se je domislil onega Nandetovega vzklika, in se je znova razburil do viška . . .

* * *

Toda poštarjevih nezgod še ni bilo konec; najhujše ga je še čakalo. Na oni telegram ni dobil od sina nič odgovora, čez nekoliko dni pa je dobil od hotelierja v Opatiji, pri katerem je bival Nandet, naj se požuri, ako hoče še videti sina živega . . .

Kmečka balada.

Ej, jaz pa pojdem na semenj,
Jaz fantič mlad,
Da kupim svoji ljubici
Tam prstan zlat;

Da kupim svoji ljubici
Srce sladko —
Morda potem me rajše kaj
Imela bo . . .

»Ej fantič, le ne hodi na
Semenj nikar!
Poslušaj starca, kaj ti dem:
Zapij denar!

In kadar proti mraku že
Boš ves pijan,
Gorjačo stisni grčavo
V krepko si dlan;

Potem po stezi k viru — veš —
Napoti se,
In kdor jo spremljal bo, njega
Poloti se!

Oj župnik, župnik, trdi mož!
Zvonovi ne pojo . . .
Pogrebcev par . . . in tiho ga
Tja v kot neso . . .

Aleksij Nikolajev.

Narodna pesem.

Ne maraš šopka, ljubica,
Iz vrtnih rož spletenega
In zate narejenega,
In zate narejenega?

Ne maraš šopka lepega,
Da deneš si ga na srce,
Ker meni roke krvave,
Ker meni roke krvave?

Oj ljubica, oj deklica,
Ne veš, da teče meni kri,
Ker trni vrtnic so ostri,
Ker trni vrtnic so ostri?

A če to veš, a če to znaš,
Čemu pa šopka braniš se,
In bolj hudo ti raniš me,
In bolj hudo ti raniš me?

Aleksandrov.

